

Dominik Roubin

ZMIZELÁ

FRAGMENT

Zmizelá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dominik Roubin

Zmizelá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZMIZELÁ

D o m i n i k R o u b i n

FRAGMENT

Text © Dominik Roubin, 2026
Cover Illustration © Michal Sirotek, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7958-5
ISBN e-knihy 978-80-253-7979-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7980-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7959-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Těm, jejichž příběhy tiše dřímají na dně šuplíku

část první

ZMIZELÁ

(srpen – září 2015)

kapitola 1

vrátím se brzy

Den, který mé rodině vyrval srdce z těla, si pamatuju docela přesně. Neustále se mi vrací, filmová páska přehrávající se dokola jako v nějaké noční můře.

Z téhle se ale nedalo probudit. My ji prožili.

Na první pohled se tvářil nevinně. Byl poslední srpnový týden, z vymetené oblohy plálo bílé slunce, horký vzduch se nehýbal a v našich životech vládl klid. Zpětně bych v něm snad mohl hledat předzvěst čehosi temnějšího, něčeho, co se kolem nás s elektrizujícím napětím sbíralo jako bouřka. Možná to šlo spatřit v dusnu lepícím se na patro jako pachutí zkaženého jídla nebo v tichém bezvětrí, které leží na okolí, když se v podrostu krčí predátor.

Ležel jsem v pokoji na ustlané posteli a četl *Poslední dítě* od Johna Harta. Ta knížka mě dokonale zaháčkovala, uhranula mě atmosférou odvrácené strany jednoho maloměsta, ale ze soustředění mě neustále vytrhávalo Eliščino vytrvalé ťukání do psacího stroje.

Když byla zrovna doma, psala jako ďábel, protože si ještě před odchodem na vysokou chtěla na papíru nalepeném na stěně vedle okna odškrtnout jeden z mnoha cílů – odeslat hotový rukopis do nakladatelství. Ne rukopis, ale *hotový* rukopis. Může to vyznít jako detail, ale do toho přívlastku byla vtělena velká část její osobnosti. Měla ještě jeden seznam, plakát sepsaných životních cílů a snů, kde se psalo o vydání knihy, ale to je jiný příběh.

„Nemůžeš se tam, prosím tě, zavřít?“ houkl jsem a vyklonil se z postele, abych dohlédl na pootevřené dveře protějšího pokoje. Ani

já se tehdy nezavřel, ale co člověk zmůže proti lenosti ve třiceti stupních nad nulou. Zkrátka se mi nechtělo vstávat, ale já ležel v tichu a nikoho nerušil.

Odpověděla mi další salvou písmenek přibývajících na papíře.

I když jsem na ni neviděl, měl jsem ten výjev před očima do každého detailu. Záda rovná jako pravítko, zadek posazený na půl žerdi a lokty položené na desce psacího stolu, jako by ji sedět učil fyzioterapeut. Neposedné prameny tmavých vlasů si krátkými klučíci prsty vracela za ucho. Psala pomalu, ale já věděl, že se z ní text valí mnohem rychleji, než dokáže starý psací stroj zachytit podstatu uchopené myšlenky, atmosféru místa nebo skrytý tón dialogu, a že píše pomalu, protože zkrátka nechce udělat chybu.

Teatrálně jsem vzdychl. „Eliško?!“

Tok příběhu ustal. „Ano?!“ zakřičela.

„Těším se, až to konečně dopíšeš a tu věc si odvezeš do Prahy!“

„*Ta věc* tady hezky zůstane,“ odpověděla. „Budu psát o víkendech, jakmile přijedu domů, a hezky hned od sedmi ráno, abys nevypával do jedenácti!“

„Cokoli, jen když to bude bestseller a budeš u toho mít zavřený dveře!“

Ozvalo se zaúpění židle, pleskání bosých nohou o lino a rána. Můj orámovaný plakát Jamese Deana se na stěně zahoupal a já reflexivně stáhl hlavu mezi ramena, jako bych očekával pohlavek.

„Děkuju!“ zahulákal jsem a ruku si držel u úst, abych vděčnosti dodal na rázu.

Pane bože, to je nálada.

Poslední dny, možná týdny, s ní nebylo moc k vydržení. Zamklke se vracela domů, zavírala se v pokoji a rodičům namísto dialogu nabízela jen úsečné odpovědi. Dával jsem to za vinu těm čtyřem týdnům, které ji dělily od studentského stěhování do Prahy, kde měla na koleji s Tomášem začít úplně novou životní kapitolu. A taky stresu, který si sama pumpovala do žil, onu přísnou sebekázeň, s níž přistupovala k vlastním povinnostem. Byla na sebe jako ras. Kolikrát jsem si říkal, že Tomášovi vážně nezávidím její náuru dříče, co v případě nutnosti odsune na vedlejší kolej všechno a všechny, protože má v diáři ještě jeden nesplněný úkol.

Neustále opakovala, že disciplína vytírá s talentem podlahu.

Někdy mi tou svou předpisovostí lezla na nervy.

Chvilí jsem si ještě četl, než jsem si klimbnul a probudil se o půl hodiny později celý zpocený a s koláčem slin na polštáři. Dal jsem se do pomalého balení věcí na trénink a stěží držel rozlepená víčka.

Kondiční fotbalové tréninky v létě byly ztělesněné zlo. Běhat bez míče by se mělo trestat, navíc jsem od začátku července chodil na brigádu do fabriky, kde jsem dělal, co bylo třeba, takže se mému tělu moc odpočinku nedostalo. Vstával jsem v pět ráno, snídal v tichu spícího domu, na kole odjížděl do práce kolem půl šesté a vracel se domů v půl třetí. Následovala chvíle čtení nebo šlofik (někdy obojí) a na trénink. Na konci června, kdy se školní rok chýlil ke konci a mě zaplavila mocná úleva, že se na gymplu probojuju do dalšího ročníku, jsem si o létě živil romantičtější představy. Týkaly se dlouhých večerů zalitých teplým světlem, dívky v krátkých šortkách, co nespěchá domů, a méně únavy, která mě poslední týdny i v mých osmnácti letech stravovala jako starce. Chtěl jsem zalepit ránu po jarním rozchodu, který mě sebral víc, než bych si dokázal přiznat.

Nestalo se. Čím víc totiž člověk na něco myslí a urputně se drží představ, tím víc to od sebe odhání. Přemýšlel jsem, jestli k létu s bezmeznou nadějí vzhlíží všichni, nebo tahle radostná naivita v nějakém pozdějším věku odumírá.

Když jsem vyšel z pokoje, dveře k Elišce byly zavřené. Vládlo za nimi netknuté ticho stejně jako ve zbytku domu. Rodiče ještě nebyli doma, pracovali do pěti a domů jezdili povětšinou společně. Zastavil jsem a přemítal, že bych zaklepal a poptal se, jak jde práce na rukopisu, aby se vzduch trochu pročistil, ale nakonec jsem ruku stáhl a vydal se chodbou do obývacího pokoje spojeného s kuchyní.

Na kuchyňském stole zůstal vzkaz.

Náš rodinný zvyk.

V polici vedle ledničky ležel malý bloček s lepicími papírky, na kterých jsme si nechávali krátké zprávy, když měl někdo něco koupit, čekala ho nějaká důležitá záležitost, nebo se hodilo někomu (většinou mně nebo tátovi) vyčinit. Eliška, pokud zrovna měla čas, své vzkazy psala na milovaném psacím stroji a poté nažloutlý papír (bílý

neměla ráda) přeložila a vzkaz ručně utrhla, stejně jako ten, na který jsem se právě díval. Na okrajích zůstaly jemné papírové chloupky.

Vzal jsem ho do ruky.

Vrátím se brzy, E.

Chvíli jsem si ho prohlížel.

Jako by nám odmalička nevtloukali, že lhát se nemá.

kapitola 2

čtvrtý talíř

Bydleli jsme v bungalovu na konci slepé ulice v okrajové části, kam jsme se přestěhovali před pěti lety, když rodiče prodali byt v paneláku nedaleko centra, který za levno koupili od města.

Dětství jsem prožil obklíčený masou oken, za jejichž skly číhaly zvědavé pohledy znuděných důchodkyň. Útočiště nám poskytovalo betonové hřiště se dvěma basketbalovými koši s železnými sítěmi a omlácenými dřevěnými brankami na fotbal. Stačilo, abych já, Adam nebo někdo jiný z kluků po obědě vylezl ze vchodu na plac, a celá parta se do hodiny sešla v kompletní sestavě. Odcházelí jsme, až když se v ulici rozsvítily lampy a útlé paže nám ožírali hladoví komáři. Eliška se zase s Gábinou a Aničkou poflakovala po městě, na lavičkách před školou a u starého komunistického obchodního centra s velkým nápisem *Prior* na průčelí, před kterým stál stánek se zmrzlinou a ledovou tříští.

Někdy mi ten ruch města, pohyb a hlasy, chyběl.

Teď se náš domov krčil na úpatí kopce jako poslední z řady domů, které tu v posledních letech vyrostly jako houby po dešti. Z kuchyňského okna se přes silničku vedoucí středem našeho sousedství dalo dohlédnout až na hlavní silnici, rušnou tepnu, která roztínala město vedví.

S taškou přes rameno jsem do kopce vedl kolo po nerovném chodníku. Na okolí se snášel tichý soumrak, stromy na úpatí Podsrpu tiše přihlížely. Mlčenlivá stráž, která místu dodávala vytoužený kus samoty, přes den mu kryla záda, ale v noci, kdy se mezi kmeny vkradla tma, působila strašidelně a zapovězeně.

Užíval jsem si kousku letního ticha, cvrčků vyzpěvujících z trav, vzdáleného šumu městské dopravy a bolestné únavy zažrané ve sva-
lech. Blížila se škola a já se v nitru trochu týral, že to léto nestálo za
moc. Jakmile jsem ale uviděl náš dům, vzorně usazený pod lesem,
který s každou vteřinou tmavl a barvil se do noci, lítostivé myšlenky
se vytratily.

Prošel jsem dřevěnou brankou, od níž se do obou stran táhl nízký
plot z tmavých planěk, kolo nechal opřené pod dřevěným přístřeškem
vedle naší tmavě modré oktávky, a po vysypané cestičce došel ke vcho-
dovým dveřím. Vedla mě vidina toho, že si konečně sednu ke stolu
a pořádně se najím.

Když jsem se v předsíni zouval, z obývacího pokoje ke mně dolehl
mámin tlumený hlas a znělka večerních zpráv, k nimž táta pravidelně
usedal.

„Čau!“ houkl jsem zpoza rohu a vydal se do pokoje, abych se pře-
vlékl.

Už v domácím tričku a šortkách jsem si stoupl do futer, o jedno
se opřel a složil si ruce na prsou. Táta seděl v křesle, sledoval repor-
táž o nějakém zaběhnutém zvířeti, než ke mně zvedl oči.

„Jak to šlo?“ zeptal se.

„Ale jo,“ svolil jsem. „Dobrá.“

„S kým teď o víkendu hrajete?“

„V sobotu s Jindřicháčem a příští týden s Tábořem. Máme teď dva
zápasy doma.“

Přikývl. „Jindřicháč je před váma, ne?“

„Jo, jsou druhý, ztrácíme na ně bod.“

„Tak to se na vás přijdu podívat.“

Usmál jsem se na souhlas. Chodíval pravidelně, pokud nemusel
o víkendu něco dodělat na práci. Vidět ho na zápase mě uklidňo-
valo, protože nepatřil k těm, co si chodí ke klandru rozpárat hlasiv-
ky, aby dohnali potomka k co nejlepšímu výkonu. Už od prváku na
gymplu mi opakoval, že vzdělání má přednost. To mi prý nikdo ne-
vezme. Vaz v koleni může na hřišti prasknout kdykoliv.

„A co ty? Co dneska?“

„Ále,“ mávl rukou. „Znáš to, práce jako na kostele.“

Už poctivou řádku let provozoval v centru města opravnu elektromotů, kde repasoval hlavně mobily a počítače nebo dával dohromady porouchané kusy od zákazníků. Díky tomu jsme s Eliškou měli záviděníhodný přísun nových mobilů. Štíhlou postavu jsem měl po něm, na předloktích se mu z drobné manuální práce vlnila vlákna svalů, ale tmavé vlasy a modré oči mi na cestu životem nadělily máminy geny. Táta už naneštěstí (nenesl to s libostí) pár let plešatěl, hnědé vlasy mu ustupovaly do koutů, a my si ho kvůli tomu s Eliškou někdy dobírali. „Taky na tebe dojde,“ říkával mi. Nerad byl terčem vtipů a já věděl, že se ho ten posměch trochu dotýká, někde tam v nostalgických vzpomínkách, kde ještě pořád dřímá ten dvacetiletý kluk s dlouhým hárem, co mámu na jedné sobotní vesnické zábavě pozval na panáka.

„Mám uvařeno,“ oznámila od kuchyňské linky.

Otočil jsem se do kuchyně. Chápal jsem, proč se do ní táta zamiloval. I když jí často život ztěžovaly zpola smyšlené starosti o věcech budoucích, dokázala se perfektně nadchnout takřka pro cokoliv. Já tenhle pohled coby rozervaný teenager nesdílel, ale někdy, když se do mě dávaly chmury, mě její nakažlivé nadšení dokázalo vrátit do sedla. Vlasy měla stažené v culíku a její tvář byla samé oči a nos. Uměla se obléct a byla přesně ten typ, o němž si lidé říkají, že jí to sluší. Už desátým rokem pracovala v bance, kde pomáhala vyřizovat účty a půjčky.

Obsadili jsme s tátou obvyklá místa a mlčky čekali. Máma přinesla talíře.

„Taky by vás ani jednoho nebylo, kdybyste ty talíře a příbory jednou připravili,“ pronesla, ale v jejím hlase nebyla ani stopa zlosti. Rozdala mně, tátovi i sobě, ale čtvrtý talíř zůstal viset ve vzduchu. Zamračila se. Podívala se do chodby k našim pokojům a zachmuřila se ještě víc.

„Kde je Eliška?“ zeptala se.

Táta pokrčil rameny, tak se s otázkou podívala na mě.

„Já nevím,“ odpověděl jsem. „Asi u Tomáše, ne?“

Zavrtěla hlavou. „To by mi napsala, nebo dala vědět, že tam přespí.“

Podíval jsem se na nástěnné hodiny. Bylo pět minut po půl osmé.

„Třeba se vrátí každou chvíli,“ řekl táta.

Máma se ještě nad něčím zamyslela a položila talíř na proutěné prostírání před Eliščinu prázdnou židli. Vrátila se k lince, přinesla velkou mísu špaget a misku s nastrouhaným sýrem.

„Nechala tu odpoledne vzkaz, psala, že se vrátí brzy,“ řekla spíš pro sebe, když si nabírala porci.

Až v tu chvíli jsem si vzpomněl na kousek papíru ležící na stole. *Vrátím se brzy, E.*

„Třeba se spolu domluvili až někdy dýl,“ hájil jsem ji. „Neměla dneska úplně nejlepší náladu,“ poznamenal jsem, aniž bych se snažil skrývat ironii při vzpomínce na to, jak práskla dveřmi.

„V kolik odešla?“ ptala se máma. Táta mlčky jedl.

„To nevím,“ přiznal jsem. „Odešla přede mnou, takže to muselo být asi někdy po čtvrtý, ale neslyšel jsem ji.“

„A tobě neříkala, kam jde?“

Vydechl jsem hlasitě nosem. „Mně už se nějakou dobu nesvěřuje.“

„Tobě taky nedala vědět?“ přesunula hovor k tátovi.

Ten s plnou pusou a rudou skvrnou v koutku zavrtěl hlavou.

Byl jsem si stoprocentně jistý, že je u Tomáše. Přes léto u něj trávila spoustu času. Spala tam možná polovinu nocí v týdnu a někdy od něj vyrážela rovnou na brigádu do kavárny a večer se k němu zase vracela.

„Určitě bude u něj,“ uklidňoval jsem situaci. „Můžeš jí potom za trest zabavit ten psací stroj, mlátí do něj jako šílená.“

Máma přikývla, rychle zamrkala a já věděl, že si v hlavě opakuje mantru, že je Eliška určitě v pořádku. U ní to takhle fungovalo. Občas potřebovala jen slyšet ujištění, že bude všechno dobré, a tím se podařilo zahnat obavy. Navíc seděla u stolu se mnou a tátou. Ani jeden z nás nepatřil k těm, co předčasně panikaří.

Pamatuju si, že jsem v nitru nezachytil jedinou vibraci, že by se mohlo něco stát.

Hned jak jsme dojedli, máma vstala a vyrazila ke konferenčnímu stolku, kam si položila mobil. Věděl jsem, že píše Elišce něco ve smyslu: „Příště bys mohla aspoň napsat, že budeš u Tomáše!“ Sám jsem podobných zpráv už pár dostal, když se mi odpolední pobyt venku

protáhl, nebo jsem se během večera rozhodl, že přespím u Karolíny. „Volnosti máte oba dva dost, jediný, co po vás chci, je, abyste mi napsali, kde jste a kdy se vrátíte domů,“ opakovala nám.

Táta se brzy odebral do ložnice, kde si před spáním četl časopis nebo nějakou knížku o českých dějinách dvacátého století, zatímco máma se v obýváku dívala na oblíbenou kriminálku.

Když jsem si šel kolem tříčtvrtě na deset natočit vodu ke dřezu, už tiše podřimovala.

Eliška ještě nebyla doma.

Cestou zpět jsem zaklepal na dveře jejího pokoje. Nevím, proč jsem to udělal. Nemyslel jsem si, že by vlezla domů oknem nebo něco podobného. U nás doma se málokdy podařilo vyklouznout nepozorovaně ven, natož se potajmu vrátit.

Podíval jsem se na plechovou cedulku s nápisem *Nevstupovat bez klepání*, kterou dostala k devátým narozeninám a minimálně půl roku její respektování přísně vymáhala. Když jsem se k ní tehdy ještě ve starém bytě dostavil bez ohlášení, vykázala mě dřív, než mi ze rtů stačil zmizet úsměv. Musel jsem za sebou zavřít, zaklepat a vstoupit až poté, co jsem uslyšel její bezelstné: „Dále!“

V šeru chodby se mi sevřel hrudník. U srdce, ale možná někde hlouběji, v místě, kde se svíjejí strachy. Možná to byl jen závan nostalgie z dětství.

Dále, přehrál jsem si pisklavým hlasem.

Vzal jsem za kliku a pootevřel.

Pokoj se přede mnou s vrznutím pantů rozevřel. Vládl v něm pořádek. Nikde se neválelo poházené oblečení, popsané papíry, ani kusy špinavého nádobí, jako tomu bývalo u mě. Fotografie z katalogu lákající na koupi nábytku – *Takhle to může vypadat i u vás doma*.

V rozích se ale choulily stíny a do okenic se tlačila tma ředěná ostrým měsíčním světlem. Jako se to někdy stane každému, když jde třeba jen po ulici a kolem projíždí auto nebo na něco pomyslí, mi za krkem vyrašila husí kůže. Pohled jsem skrz Eliščino okno upíral na zalesněné úpatí Podsrpu.

Na stole trůnil psací stroj se zasazeným listem, jemuž chyběl levý horní roh utrženého vzkazu.

kapitola 3

žádné zprávy

Skrz pracovní brýle jsem sledoval, jak od brusky odlétávají jiskry a jak se hrana hliníkového odlitku pomalu zarovnává, zatímco se mi do slach nad zápěstím zakusoval počínající zánět. V místnosti vedle hlavní haly jich na nás čekaly ještě tři plné bedny po pár stovkách a mně už se propocené tričko lepilo na bedra.

Urostlý chlápek vedle mě cosi zakřičel. Pracoval bez brýlí, předloktí měl jako kus skály a v koutku úst žmoulal krátkou cigaretu.

Zastavil jsem brusku a sundal si brýle. „Cože?“

„Zvoní ti telefon,“ zopakoval a naklonil se k zídce pod oknem, kam jsme si pokládali věci. „Volá ti máma,“ dodal a uchechtl se.

Stáhl jsem si pracovní rukavice a prosmýkl se kolem něj pro mobil a lahev s vodou. Přes neutuchající hluk brusek a mašin bych nic neslyšel, tak jsem poklusem vyrazil do oddechové místnosti, kde stálo pár starých židlí, dlouhý stůl a automat na kávu. Nepamatoval jsem si, že by mi máma přes léto psala nebo volala do práce. Ještě než jsem hovor přijal, jsem se podíval na čas. Bylo půl jedné.

„Mami?“

„Dane,“ začala naléhavě. „Eliška mi nebere telefon a vůbec se neozvala.“

„Jak to? Stalo se něco?“ Až do té doby jsem na sestřino včerejší zdržení nepomyslel. Hned zrána jsem se upokojil tím, že jen mámě zapomněla napsat nebo jí odepsala až později večer, kdy už jsem nevylézal z pokoje.

„Já nevím,“ odpověděla rychle. Do hlasu jí probublával strach. „Zkoušela jsem to několikrát, ale jenom to opakuje, že číslo není dostupný, a potom to spadne do schránky. Včera jsem jí hned po večeri psala zprávu, že mi měla dát vědět, že nebude doma, ale vůbec mi neodpověděla a potom jsem usnula...“

Čtěl jsem něco odpovědět, ale mysl se mi zatemnila. Hledal jsem odpověď, nějaké logické vyústění. K automatu mezitím přišli dva chlápci v montérkách umazaných od sazí a pohledem mi dali jasně najevo, že bych se měl věnovat práci a ne telefonování. Počkal jsem, až odejdou, abych je následoval a oprýskanými dveřmi v chodbě vylezl na vzduch namísto návratu do haly. Z ruky jsem si udělal stříšku, abych se uchránil před horkým sluncem. Polední parno mi dýchlo do tváře jako veliký pes.

„A mami, není u toho Tomáše?“

„Není,“ vyhrkla rychle, jako by ji obtěžovalo, že to musí říkat, že telepaticky nechápu vážnost situace. „Volala jsem jeho mámě a ta mi řekla, že u nich včera vůbec nebyla,“ zoufala si. „Ptala se i Tomáše, když jsme spolu telefonovali, byl doma a říkal, že se včera s Eliškou vůbec neviděli.“

Co to má do prdele být.

V první chvíli jsem na Elišku dostal vztek. Byla bůhví kde, a než by se mámě nebo komukoliv ozvala a dala o sobě vědět, nechala všechny tápat. Musela vědět, že si máma v práci od nervů okusuje nehty. Do mysli se mi ale pomalu vkrádal stín. Kdybych měl Elišce dát k dobru jedinou vlastnost, byla to zodpovědnost. Ve škole, doma, ve vztazích. Nedělala věci na truc, nestrhávala k sobě pozornost.

Nasucho jsem polkl. „Mami, neboj, to bude v pohodě,“ načal jsem utěšování otřepanými frázemi, ale sám jim nevěřil. „Zkusím napsat Gábině s Aničkou, jestli něco neví, nebo jestli není s nima, dobře?“

„Nechceš jim radši zavolat? Tohle je divný, Dane,“ odmlčela se a popotáhla. „Vůbec jí to není podobný.“

Napadlo mě, že po mně v práci budou prskat, a navíc jsem neměl ani na jednu z nich číslo. Vzápětí bych si nejradši nafackoval. Tohle bylo mnohem důležitější. Ať si myslí, co chtějí. Stejně jsem byl v práci předposlední den.

„Jasně, udělám, co se dá,“ uklidňoval jsem ji. „A hned ti zase zavolám nazpátek.“

„Dane,“ oslovila mě tak úpěnlivým tónem, až se mi sevřel žaludek. Následovaly vteřiny palčivého ticha. „Viď, že se jí nic nestalo?“

„Nic se jí nestalo, mami. Mluvila jsi s tátou?“

„Mluvila,“ řekla. „Teď akorát zavřel v práci a je na cestě domů, aby se podíval, jestli už se nevrátila.“

To by si nabila telefon.

„Zkoušel volat i do nemocnice, jestli se něco nestalo, ale prý ji tam nemají. Ti by nám snad hned zavolali, kdyby tam byla a něco by se jí stalo, ne?“ pokračovala.

Neměl jsem ponětí, jak tyhle věci fungují.

„Určitě by zavolali, mami.“

„Neměla jít dneska náhodou do práce?“ Kadence máminých zoufalých otázek, na které jsem neznal odpovědi, mě dostávala do stre-su. Rozbušilo se mi srdce.

„Myslím, že ne, ale jistý si nejsem,“ odpověděl jsem. „Tak zatím, jdu jim zavolat, jo?“

„Potom hned zavolej nazpátek, ano?“

„Zavolám.“

„Pa,“ vydechla.

Ohlédl jsem se k oknu, za nímž jsem uviděl urostlou siluetu mého spolupracovníka. Díval se na mě skrz oprýskané sklo a ťukal si prstem na zápěstí, načež rozpažil ruce v jasném gestu – Co to má sakra znamenat?

Naser si. Otočil jsem se zpět a našel v messengeru chat s Gábinou a Aničkou. Naše zprávy doposud sestávaly z nepravidelných přání k narozeninám a pokyny pro Eliščinu tajnou oslavu osmnáctých narozenin z července před dvěma lety pořádanou u Tomáše na chatě. S oběma se Eliška znala už od základky a jejich nerozlučná trojka pokračovala i na gymplu. Pokud mohl mít někdo ponětí o tom, kde Eliška je, byla to určitě jedna z nich.

Vsadil bych si na Gábinu.

Oběma jsem rychle naťukal zprávu, jestli mi na sebe nepošlou číslo, že potřebuju vědět, kde je Eliška a jestli o ní něco neví. Stepoval

jsem na místě v dusném horku a marně čekal na odpovědi, zatímco mi po spáncích stékaly krupěje potu. Čas se děsivě vlekl.

Už jsem se chtěl vrátit k práci, když mi na displeji vyskočila zpráva od Aničky.

Zvedla hovor po druhém vyzvánění.

„Ahoj, prosím tě,“ nedal jsem jí prostor. „Nevíš, kde je Eliška? Včera odpoledne odešla z domu a ještě se nevrátila. Nebyla jsi s ní, nebo nepsala ti, kam se chystá?“

„Ahoj,“ odpověděla zaraženě. „Nebyla jsem s ní a nevím, kde je,“ pokračovala zmateně. „Stalo se něco?“

„A nedomlouvaly jste se spolu na něčem?“

„Počkej,“ řekla. Podle zvuků si odtáhla mobil od ucha a něco v něm hledala. „Předevčírem jsme si psaly a domlouvaly se, že dneska odpoledne půjdeme na kafe.“

„I s Gábinou?“

„Jo,“ potvrdila. „Měly jsme se sejít kolem třetí.“

Nervózně jsem kroužil po prašném betonu. „A nenapadá tě něco? Kam by mohla jít? Nemluvila o něčem?“

Chvilé ticha. Skoro jsem slyšel, jak špulí rty a vrtí hlavou. „Vůbec nic mě nenapadá, o ničem takovém nemluvila.“

Levačkou jsem si promnul obličej. Ruka mi z pracovních rukavic páchla potem. „Prosím, poslala bys mi číslo na Gábinu? Zkusím se jí taky poptat.“

„Určitě.“

„Super, moc děkuju.“

„Dane,“ přerušila mě, když jsem se chystal hovor ukončit. „Dej mi potom vědět, jo?“

„Dám,“ ujistil jsem ji a ukončil hovor.

Za pár vteřin mi přistálo v chatu druhé číslo. Gábina můj hovor ale nepřijala. Nevěděl jsem, co dál, tak jsem jí nechal zprávu, ať mi zavolá, hned jak bude moci. Chystal jsem se zavolat mámě, co táta zjistil doma, když jsem si všiml, že ve futurech do chodby vedoucí k oddechové místnosti stojí můj kolega.

„Děláš si ze mě prdel?“ zahřměl a vyfoukl kouř z krátké cigarety posazené v koutku.

Sledoval jsem ho, ale můj pohled mířil kamsi za něj, jak mi v hlavě vířily nepříjemné myšlenky. S nepřítomným pohledem jsem vyšel k němu, protáhl se kolem jeho propocené podpaží a vyrazil chodbou k šatnám. Vystartoval za mnou, ale měl dobrých padesát kilo nadváhu. Když vylezl zpoza rohu a zařval na mě, co si o sobě myslím, už jsem běžel.

Schody jsem bral po dvou a cestou vytočil mámino číslo. Něco se dělo, něco bylo špatně. Na nervy mi poprvé zabrnkal strach. Sprchou jsem se neobtěžoval, naházal jsem věci do skříňky a rychle se převlékl. Nehodlal jsem nikomu nic vysvětlovat.

Když jsem o deset minut později spěchal rozpáleným areálem fabriky, kde projížděly vysokozdvizné vozíky a nákladní vozy, v ruce se mi rozsvítil mobil. Gábina.

„Gábi, prosím tě, nebyla jsi včera s Eliškou, nebo neříkala ti, kam se odpoledne a večer chystá? Neozvala se ti dneska?“

Krátké ticho. „Co se stalo?“ vydechla.

„Nikdo nevíme, kde je. Včera odpoledne někam šla a ještě se nevrátila. Má nedostupný telefon a nikomu nedala vědět, že na noc nebude doma,“ vysvětloval jsem.

Mezitím mi zavibroval telefon. Psala mi máma.

Doma není, táta mi teď volal. Musíme jet na policii.

Slovo policie mi nepříjemně stáhlo hrudník. V hlavě se mi pojišlo s neštěstím. Chvilí jsem na tu zprávu zíral, než mi došlo, že mám hovor.

„Promiň, psala mi mamka, že doma není.“

„Není u Tomáše?“ ptala se.

„Ne,“ vzdychl jsem stejně netrpělivě jako máma před několika minutami. „Prý nebyli domluvení, že se spolu uvidí a u nich doma včera nebyla.“

„Já se s ní včera vůbec neviděla, byla jsem v práci. Jen jsme se předevčírem domlouvaly ještě s Aničkou, že dneska půjdeme na kafe, protože máme všechny tři volno.“

Rychle jsem přikyvoval, abych tok jejích slov popohnal ke kousku záchranného lana. Jenže nic takového nepřišlo.

„Ty myslíš, že se jí něco stalo?“

Nemyslím si nic. Bojím se myslet.

„Ne, jenom,“ zaváhal jsem. „Ona prostě taková není. Dává o sobě vědět, je zodpovědná, vůbec jí to není podobný.“ Vlastní hlas mi zněl dutě a cize, jako bych k sobě nevědomky promlouval ze snu.

„Určitě je v pořádku,“ ujišťovala nás oba.

„Musím jít, dám ti vědět.“

Našel jsem mámin kontakt. Chystal jsem se jí říct, že o Elišce nikdo nic neví.

kapitola 4

otázky

Lidé se kolem poledne ploužili na oběd k Papežovi, nebo do vietnamských restaurací a kebabů rozházených po druhém konci Velkého náměstí. Auta se pomalu sunula centrem mezi kavárničkami, pobočkou operátora a malým tržištěm v proluce mezi bytovými domy a do všeho nesnesitelně pálilo slunce – horký vzduch dusil město.

Máma se dívala z okýnka. Prsty si mnula spodní ret, kroutila ho jako želé a hlasitě dýchala ústy. Obsedantně kontrolovala mobil, zkoušela se Elišce opětovně dovolat, ale vždy se ozvalo to samé. I já jsem to před areálem fabriky několikrát marně zkoušel. Táta sledoval silnici, soustředil se na řízení, ale jeho držení těla svazoval neklid; jak křečovitě svíral volant, přehmatával kvůli zpoceným dlaním a zatuhlá ramena držel příliš vysoko, jako by čekal úder do zátylku.

Já se na zadním sedadle pokoušel cosi vymyslet. Odůvodnit si, kde Eliška je, napsat do prázdné kolonky odpověď. Nic ale nepřicházelo. Než mě rodiče vyzvedli, zastavili se ještě v kavárně na Malém náměstí, kde Eliška přes léto pracovala. Kolegyně jim potvrdila, že dnes do práce jít neměla a že si s nikým směnu nevyměnila.

Nic dalšího nikdo nevěděl.

Možností, na koho se obrátit, ubývalo. Už nebyl nikdo, kdo by situaci zachránil, kdo by se nenuceně usmál a řekl no jasně, Eliška je tady, co blázníte? Co jste si jako mysleli? Tak se zhluboka nadechněte a klid, nic se nestalo.

Už to mohla udělat jen ona sama.

Běžově nahozená policejní budova se zeleně orámovanými okny stála na mírném kopci, vedla k ní ulice plná nízkých plotů, aut zaparkovaných na obrubnicích a starých rodinných domů s omšele hnědými a šedivými fasádami. Táta vjel na zpola prázdné parkoviště před budovou, kde stálo i několik služebních aut.

Jakmile jsme vystoupili, to hnusné vedro nás omotalo horkým závojem. Čpavý, cibulový pach vlastního potu a hliníkových výparů mě štípal v nose. Tělo mě nepříjemně svědilo a kůže lepila, jako bych se polil něčím sladkým.

Táta hnal. Šel rychle, rozhodně, jako někdo, kdo má nevyřízené účty. Máma se obouruč držela popruhu kabelky, kráčela jako ve snu a já se bál, že každým krokem klopýtne.

Držel jsem se za nimi. Pořád jsem byl jenom kluk a oni byli rodiče, ti dospěláci, co všechno vyřeší, takže jsem předpokládal, že se situace zhostí a já budu hrát jen druhé housle. Viděl jsem ale, že jsou ztracení stejně jako já. Poznal jsem to z toho tepajícího ticha a tlukotu vlastního srdce. Nedívali jsme se jeden druhému do očí a nikdo za celou cestu nepromluvil.

Ve vestibulu byla krátká recepce. Za monitorem seděl obrylený postarší chlápek a před ním ležela rozevřená kniha s ručně psanými zápisky. Z místnosti vedlo několik zavřených dveří a na nástěnkách visely propagační letáky lákající na práci u policie. Klimatizovaný vzduch mi zalepil hrdlo.

„Dobrý den,“ pozdravil muž – zavřel knihu a postupně se podíval na každého z nás.

Táta se nesměle rozhlédl, než položil ruce na pult. Vlasy na spánku mu smáčel pot.

„Dobrý den, my...“ zadrhl se a ztěžka polkl. Máma stála hned za ním, kabelky se nepustila a nakukovala mu přes rameno jako zvědavé dítě. Já o metr dál klepal podrážkou o podlahu a ohlížel se ke dveřím rozesetým ve vestibulu, jako bych čekal, že někdo vyjde ven a vyrazí nás. Nevím, odkud se bral ten pocit viny, ale drželo se mě přesvědčení, že se nestalo nic tak vážného, abychom tam stáli.

„Nevíme, kde je naše dcera, a rádi bychom to ohlásili,“ dodal táta.

Mužův pohled se nepatrně odtáhl. Přikývl. „Počkejte, zavolám někoho, kdo se vás ujme.“ Sáhl po sluchátku pevné linky, navolil pár čísel a dal si ho k uchu. „Prosím tě, jsou tu rodiče, přišli nahlásit pohřešovanou dceru, můžeš sem přijít a vzít si je?“ Chvilí poslouchal a přikyvoval. „Dobře, díky,“ rozloučil se a zavěsil.

Pohřešovanou. To slovo mi zlověstně zadunělo myslí.

„Za chvilku pro vás přijdou, prosím, kdyžtak se támhle na chvilí posadte,“ ukázal ke konferenčnímu stolku s bulvárními časopisy a pětici na první pohled nepohodlných židliček.

Ze slušnosti jsme se od pultu na dva metry vzdálili, abychom ho nerušili, ale nikdo neměl na sezení ani pomyšlení. Pátral jsem po mámině pohledu, chtěl jsem navázat kontakt a dostat ujištění, že jsme v tom spolu, že to zvládneme. Marně. Táta sledoval modrošedé dlaždice, ruce držel složené na hrudi a hlasitě popotahoval plným nosem. Máma si úpěnlivě mnula prsty, až jí bělaly, a každý z nás popoháněl další nesnesitelnou sekundu, než se někdo objeví ve dveřích.

V kapse mi brněl telefon. Chodily mi zprávy od Gábiny s Aničkou, jestli je něco nového.

Zapnul jsem si tichý režim.

Po nesnesitelných šesti minutách (čas jsem neustále kontroloval na nástěnných hodinách) se otevřely těžké šedivé dveře a v nich se objevil asi pětatřicetiletý policista. Měl krátce strížené tmavé vlasy, několikadenní strniště a sympatickou tvář. Rozmrzele se usmál, dával tím najevo účast. Přišel akorát. Táta už pohledem střílel k muži za pultem a netrpělivě zatínal svaly na čelisti.

Říkal jsem si, jestli nám vážně může pomoci, nebo s námi jen vyplní nějaký papír, ujistí nás, že všechno bude v pořádku, a pošle nás se strnulým úsměvem trpět domů, aby se nás pokusil přimět necítit se provinile, že takhle zbytečně panikaříme.

„Dobrý den,“ natáhl k tátovi pravici. „Já jsem poručík Wolf.“

„Roman Kraus,“ představil se táta. „Tohle je moje žena Lenka Krausová a náš syn Daniel.“ Mluvil pomalu a tiše, jako by se šel omluvit tátovi kluka, co jsem ho ve škole zmlátil.

Já i máma jsme zadrmolili pozdrav. Policista nás vedl do prvního patra, chodba připomínala školu – zašlá dlažba, staré dveře a pár

nicneříkajících krajiniek zavěšených na stěnách. Jen místo kabinetů byly po stranách kanceláře. Pokynul nám do strohé místnosti, kde byl jen nábytek, stolní počítač, tiskárna a holé stěny s popraskaným nátěrem v rozích. Nechal nás chvíli o samotě.

„Tak,“ začal, když po chvíli dorazil. Sedl si naproti nám a zapnul počítač. „Nejprve mi prosím řekněte, co přesně se stalo,“ promluvil se zájmem, ale opřel se do pojízdné židle, čímž mezi námi vytvořil odstup.

Táta se chopil slova. Převyprávěl všechno od včerejšího večera. Máma mezitím z tašky vyndala Eliščinu fotku a posunula ji roztřesenými prsty po desce stolu. Wolf poslouchal, a když pohledem sjel k fotce, přikývl a nenápadně se usmál. Napadlo mě, že to máma viděla v nějaké kriminálce, a proto ji doma rychle sbalila do kabelky.

„Budu od vás potřebovat veškeré údaje, které o ní máte. Jméno, věk, výšku, váhu, co měla naposledy na sobě, kam včera mohla odejít a tak dále. Potom budu potřebovat ještě kontakty na její blízké, abychom se jich mohli zeptat a zjistit víc. Na lidi, se kterými se mohla setkat nebo kteří by mohli vědět něco bližšího například o tom, kam se chystala.“

Díval jsem se do sestřiny usměvavé tváře, do očí, které tak moc připomínaly ty tátovy, a srdce se mi odporově sevřelo. Policista ji s díky vzal do ruky a prohlédl si ji. Vím, že ho napadlo, že je hezká.

„Její fotku zveřejníme,“ prozradil. „V téhle fázi bude dobré, pokud to uděláte taky.“ Přesunul pohled ke mně. „Nejlepší bude zveřejnit fotku a taky odkaz na stránku policie, kde uvedeme údaje, na facebooku, nejlépe do skupiny, kde se slučují místní. Je dobrá šance, že ji někdo viděl a potkal. Lidé se rádi zapojí, máme s tím zkušenosti.“ Poslední věta zněla poněkud hořce. „Samozřejmě existuje opravdu velká šance, že se všechno vysvětlí a že se během dnešního dne vrátí domů.“

Táta následně popsal, že jsme se ji pokoušeli sehnat u přítele, kamarádek a v práci. Dodal, že má vypnutý mobil.

„Kdo z vás ji viděl naposledy?“ zeptal se policista, když zadával data do počítače.

Rodiče se po mně sklíčeně otočili. Jejich mdlé pohledy ale směřovaly kamsi k podlaze.

„Já.“

„A kdy to bylo?“

„Včera odpoledne... byla doma a psala v pokoji na stroji a potom někam odešla, ale já jsem usnul,“ přiznal jsem. „Ani jsem ji neslyšel odcházet.“ Svou odpověď na tuhle otázku jsem si dokola opakoval už při cestě autem. Tréma mě ale omotala jako provaz a já nervózně drmolil jako při zkoušení u tabule. Bylo mi vedro a tep mi duněl v uších.

„A nevíte, co měla na sobě, když odcházela, nebo těsně předtím?“

„Když jsem se s ní viděl doma potom, co jsem přišel z brigády, měla na sobě tričko a šortky na doma, ale nemyslím si, že v tom odešla.“

„Mluvili jste spolu o něčem?“

„Vlastně ne,“ přiznal jsem nejistě. Na hrudi se mi rozlilo horko. Nevím, proč jsem se tak styděl. „Jen jsme se v kuchyni pozdravili a pak jsme šli každý k sobě. Potom jsem na ni z pokoje zakřičel, aby si zavřela dveře, protože psala na stroji a mě to rušilo. Nic víc.“

Došlo mi to. Bylo to proto, že jsem v té situaci musel o Elišce říct něco negativního. Nebo spíš sám o sobě ve vztahu k ní.

Rodiče klopili zrak, jako bych se k něčemu doznával.

Tam poprvé se do mě zahryzl pocit viny. Měl bych vědět víc. Mohl jsem si něčeho všimnout, na něco se zeptat. Ale já nic nevěděl. Kdo mohl sakra tušit, že se nevrátí?

„Věci má doma?“ doptal se a postupně přesunul pohled na každého z nás.

Máma jeho pohled zmateně opětovala. „Jak to myslíte?“

„No, jestli si třeba nezabalila tašku, batoh, zkrátka věci na pár dní, z čehož bychom mohli dovodit, že se někam vydala na delší čas. Třeba za někým, na nějaký výlet.“

Máma si poposedla, trochu upjatě, jako by se na třídní schůzce dozvěděla, že se Eliška ve dvanácti muchluje s klukama v šatnách. „Věci jsem jí neprohledávala, ale ona taková není,“ odpověděla rázně, ale její hlas zněl spíš prosebně. Vzápětí se podívala na tátu. „Ty ses díval, když jsi byl doma?“

Zavrtěl hlavou a pohledem těkal mezi policistou a mámou. „Šel jsem k ní do pokoje, ale všechno mi připadalo normální, jako že to bylo na svém místě. Do skříní jsem se teda ale nedíval. Takže to s jistotou říct nemůžu.“

„Dala by mi určitě vědět, že se někam chystá. Nikdy neutekla z domova, proboha, vždyť ona nikdy nedostala ani poznámku,“ hájila ji máma nalomená pláčem.

„Rozumím,“ odpověděl policista. „Je nemocná? Nemá nějaké psychické problémy nebo nebere léky, které potřebuje, bez kterých se neobejde a mohlo by u ní případně dojít k nějakým zdravotním komplikacím?“

„Ne,“ odpověděli rodiče unisono.

„Neměla nějaké oblíbené místo, kam by chodila? Zvlášť teď v létě, kdy se lidi chodí často koupat nebo na procházky, na výlety. Pokud je člověk někde sám, může třeba ztratit signál, může dojít k nějakému zranění nebo nehodě, je to docela běžná věc. Napadá vás k tomu něco? Nemluvila o nějakých plánech, že by se chtěla někam podívat, nebo neměla tady v okolí nějaká místa, která ráda navštěvovala?“

Táta si unaveně mnul bradu, zatímco mámě tékaly mrkající oči, jak naháněla odpověď. Všichni jsme se urputně snažili něco říct, jako by u nás stál kat a odpočítával poslední vteřiny. Drtil nás stud. Kolik toho nevíme. Co jsme to za rodinu, když ani neznáme její oblíbená místa?

„Podsrb,“ napadlo mě. „Když jí nešlo psaní, chodila do lesa na Podsrp na procházky.“

Policista si něco zapsal. „Chodila tam teď v létě pravidelně?“

Váhavě jsme se po sobě podívali. Máma nenápadně pokrčila rameny, táta hlasitě vydechl nosem. Nevěděli jsme, jak trávila dny, když nebyla doma.

Muž naproti postřehl naše rozpaky. „Tahle otázka možná vyzní nevhodně, předně se omlouvám, že je možná nepříjemná, protože vím, že jste mluvili o tom, že má přítele, ale nemohla se třeba seznámit s někým novým? Nechci cokoli předjímat, ale u dívek ve věku vaší dcery se stává, že se třeba seznámí s někým dalším, s někým starším, a potom za tím člověkem někam jedou nebo s ním někam vyrazí a nikomu o tom neřeknou, protože si myslí, že by to rodiče nemuseli schválit. Nesvěřila se někomu z vás?“ promluvil k nám, ale díval se na mě.

„Nevím o ničem,“ negoval jsem. „S Tomášem chodí už přes dva roky, na konci září se budou stěhovat do Prahy, jdou tam na školu,“

krčil jsem rameny, abych dal najevo, že mi k ní nic podobného nese-
dí. Ani milostný útěk, ani zranění v lese, nebo u vody. Nic. Eliška je...
dělá věci *správně*. Tak, jak se má.

„Nesvěřila se vám v poslední době s nějakým problémem, který
by řešila, nebo nebyla z něčeho smutná, nebo nezdálo se vám, že by
se v jejím životě něco dělo?“

Táta se chystal odpovědět záporně, ale máma mu skočila do řeči:
„Poslední dobou byla zamlklá i trochu protivná. Nevím, čím to bylo.
Já jsem se jí pokoušela ptát, několikrát jsem za ní byla a ptala se, co
se děje, ale ona jen pořád říkala, že nic, ale...“ Máma se odmlčela, sna-
žila se zadržet pláč. Jako bych slyšel její myšlenky. Křičely. Měla jsem
se zajímat. Měla jsem se víc ptát, co se děje.

„Nenechala po sobě něco? Někaký dopis, nebo vzkaz?“

„Nechala vzkaz,“ chopil jsem se slova. „Psaný na stroji.“

„A co na něm bylo?“

„Vrátím se brzy.“

Policista si něco poznamenal a trochu se zamračil. „Nechávala
vzkazy často?“ Zvedl ke mně zrak a věnoval mi plnou pozornost.

„Jo,“ řekl jsem. „Necháváme si doma vzkazy v kuchyni normálně.“

Nastalo ticho. Těžké, nehybné, bylo slyšet každý nádech a zavr-
zání nábytku. Raději jsem se na židli nehýbal a sledoval ošoupané li-
noleum a špičku své tenisky. Pohnul jsem palcem na noze.

Mámě po tváři stekla slza. A další následovaly.

kapitola 5

ticho

Dům utichl.

Vytratily se hlasy, šoupání nohou, cinkání nádobí i televizní znělky. Vše spolykalo ticho, netrpělivé vibrace a počínající zoufalství, jež se sáply po stěnách. Ani nevím, kam odploval čas. Zvláště se plahočil a já bezcílně chodil domem, vyhlížel ven z oken, tu si sedal a zase vstával, jako bych měl pod zadkem rozpálené uhlíky.

Máma seděla u kuchyňského stolu, od příjezdu z města se nepřevlékla. Stál jsem v chodbě, ukrytý ve stínu ji pozoroval, a dodával si odvahy za ní dojít. Na desce stolu ležel mobil a krabice papírových kapesníků. Nic se nezměnilo. Eliščin telefon zůstával němý a nikdo nic nevěděl. Přemýšlel jsem, co říct. S čím bych za mámou mohl dojít, abych se pokusil něco udělat, zlepšit. Namísto toho jsem se nedokázal ani pohnout a to netrpělivé brnění mi vystřelovalo do paží.

Zhluboka jsem se nadechl a vyšel z úkrytu. Na interiér domu se během několika vteřin snesla šeravá deka vadnoucího dne, zahalila rohy pokojů, les za naším domem i máminu tvář, na níž se doplazily poslední zbytky světla.

Vzal jsem židli vedle ní, tiše zaskřípala. Nechtělo se mi ani hlasitě dýchat, rušit, ale dech se mi zadrhl v hrdle a já ho trhaně natáhl ústy.

„Nechceš něco k pití nebo k jídlu, mamí?“

Zavrtěla hlavou. „Nemám chuť.“

Sobecky jsem doufal, že ji tou otázkou přiměju myslet na můj hlad a žízeň. Že by se mohla přeptat, jestli si nedám něco k večeři, nebo čaj, a já bych souhlasil a ona by vstala, probrala se z té ztrouchnivělé

tklivosti, rozsvítila zářivku nad kuchyňskou linkou a udělala něco normálního a všedního, něco, co by nás vytrhlo ze spárů reality.

„Sdílel jsem tu její fotku se zprávou, že pokud někdo něco ví nebo ji někdo viděl, aby se ozval na policii nebo mně do zprávy.“

„Ukaž mi to.“

Vstal jsem od stolu a došel do pokoje pro starý notebook, který jsme měli s Eliškou společný. Nálepka s Batmanem z druhé strany monitoru mi najednou připadala dětinsky směšná. Už i Eliška mě dávno prosila, abych ji konečně sundal. Cestou zpět jsem u vypínače na stěně zaváhal, chtělo se mi rozsvítit, dostat náš domov z područí tmy, ale nakonec jsem ruku stáhl a pokračoval ztemnělým pokojem. Postavil jsem počítač před mámu, světlo z monitoru ji ihned nasvítlo tvář. Oči jí natékaly pláčem.

Máma si prohlížela Eliščinu fotku a těch pár slov, které jsem ze sebe do příspěvku vymáčkl. Přibývala sdílení, lidé přáli, ať se Eliška vrátí, a nám, ať jsme silní. Objevil se i jeden necitlivý komentář o jejím možném osudu. Zatnul jsem pod stolem pěst a brzdil se. Chystal jsem se mu odpovět až v soukromí pokoje. A hezky od srdce.

„Mluvil jsi s holkama?“

„Mluvil, říkaly mi, že jim volali od policie, aby se dostavily. Řekly to, co my, že se jim poslední dobou nezdálo, ale jinak nemají ponětí, kam mohla jít.“

Pravda byla taková, že mi pořád psaly. Chtěly vědět novinky, podpořit nás. Ptaly se, jestli nemají přijet, ale když jsem viděl dům topící se ve tmě a máminu oteklou tvář, nevěděl jsem, co bychom si tu všichni počali. Koukali na sebe, počítali hodiny a klopili oči. Na to nebylo třeba zvát posily.

Ozval se zámek vchodových dveří.

Oba jsme naráz zvedli hlavy. Plamínky naděje se rozhořely.

Táta skopl tenisky a zabouchl za sebou.

„Proč tu sedíte po tmě?“ ptal se, ale nerozsvítil. Došel ke dřezu, vytáhl sklenici a napustil ji vodou. Opřel se bedry o linku a volnou rukou si promnul obličej, až se mu kůže pod očima děsivě protáhla a strniště zašustilo. Vypadal jako přízrak.

„Mluvil jsi s nima?“

Přikývl během pití. Voda mu stékala do krku a ohryzek mu napí-
nal kůži.

„Kučerová mi říkala, že o ničem neví. Vyslýchala Tomáše hned, jak jste spolu domluvili. Potom ho zavolala. Přišel k nám z pokoje v patře a seděl tam na gauči jako hromádka neštěstí a říkal, že netuší, co se mohlo stát. Ani se na mě nedokázal pořádně podívat. Říkal ale, že kdybychom s čímkoliv potřebovali pomoc, že udělá cokoliv. Nevím, co by tak mohl dělat.“

Máma se na tátu podívala s nevyřčenou otázkou. Vyměnili si po-
hled. Zamrazilo mě.

Táta nepatrně zavrtěl hlavou. „Tomáš byl včera celý večer doma, nebyli spolu, Kučerová to potvrdila.“

Od nějakých čtyř nebo pěti odpoledne zbývalo do večera ještě pár hodin, ale mlčel jsem. Nechtěl jsem na nikoho ukazovat nebo roz-
dmýčkat nějaké teorie.

„A co Kučera, s tím jsi mluvil?“ zadoufala máma, když zmínila To-
mášova otce.

„Včera ráno prý odjel na nějakou třídní konferenci nebo ško-
lení, ale prý s ním Kučerová mluvila dneska po telefonu a měl by se
večer, nebo nejpozději zítra ráno vrátit. Pokusí se zařídit, aby se pá-
trání okamžitě rozběhlo naplno. Prý by mohl vydat soudní příkaz na
vysledování jejího telefonu, nebo jim zavolá, aby to rozjeli bez něj,
a vydá ho potom. Tomuhle moc nerozumím, ale zkusím zítra zavolat
tomu policajtoví a zeptat se ho, jak dlouho to bude všechno trvat a co
se děje.“

„Musíme ji najít, Romane,“ řekla máma tiše a dlaní si setřela slzu.

„Já vím,“ vzdychl.

Nástěnné hodiny nepříjemně tikaly, hlasitě varovaly, jak neúpros-
né dokáže být čekání na milost. Pár desítek metrů za němými okny
nás sledoval mlčenlivý les, úzké kmeny se tyčily k nebi jako vyhublé
totemy.

„Nenapsal tam někdo, že ji viděl?“ zeptala se mě máma a kývla
k počítači.

Zkontroloval jsem příspěvek, ale vyjma dalších přání nikdo ne-
přispěl s ničím užitečným.

„Zatím ne.“

Táta mohutně vzdychl a rozešel se pokojem ke skleněné vitríně vedle televize. Ze spodní poličky vytáhl lahev rumu, otevřel ji a hltavě si přihnul. A ještě jednou. Úlevně vydechl a zatvářil se, jako by sežvýkal citrón. Natáhl ruku naším směrem.

„Dáte si někdo?“

To gesto působilo zároveň komicky i agresivně. Já i máma jsme zavrtěli hlavou. Znovu si lokl.

„Zítra ráno vyrazím za Vondrou, úplně jsme na něj dneska zapomněli,“ pokračoval. „Už jsem ale mluvil cestou domů s tím policajtem a řekl jsem mu jeho jméno, aby se ho taky zeptali.“

Zmínka o Eliščině učiteli mi zbystrila smysly.

Češtinář z našeho gymplu jí v průběhu posledních dvou let pomáhal s povídkami do literárních soutěží a v posledním roce i s rukopisem. Mě neučil, ale znal jsem ho ze školních chodeb – ramenatý pětáctřicátník s hustými vousy. Eliška za ním jednou týdně chodívala po škole na konzultace a o prázdninách se scházeli většinou v pondělí odpoledne nebo večer u něj doma. V paměti jsem vylovil vzpomínku, jak si na ty schůzky hrdě nosila štos papírů, šponovala se v zádech jako šprtka a svého dítko se držela jako matka nemluvněte.

„Myslím, že za ním poslední dobou už nechodila,“ narušil jsem ticho, ale jistý jsem si nebyl. Pondělky jsem trávil na tréninku a neměl jsem ponětí, jestli se Eliška večer vrací domů z práce, z konzultace s Vondrou nebo bůhví odkud. Někdy se nevracela vůbec a spala u Tomáše. Najednou byla celá její existence opředena záhadou, bílou mlhou, i když to ještě včera byla Eliška, moje sestra, u níž jsem si byl jistý, že mě nedokáže ničím překvapit.

Rodiče si zase vyměnili pohled a já věděl, že je do mysli hryže svědomí. Stejně jako já nevěděli, jestli za ním chodila, nebo ne. Teď, když bylo zapotřebí, aby dokonale znali svoji dceru, věděli, kdy, kde a s kým tráví volný čas, jen beznadějně tápali. Žili jsme v jednom domě, ale každý z nás si nosil svá tajemství, obavy a strachy. Každý z nás žil vlastní život.

„Ráno za ním dojedu,“ zopakoval táta tiše. Nelíbilo se mi, jak to zní.